

“Tiện”

Dòng khố tu Prosporas Đức Mẹ Đồng Trinh ở Thổ Nhĩ Kỳ thuộc Giáo hội Đông phương chuyên đi mót lúa mì để về làm bánh lễ (mót lúa là lượm mót những hạt lúa bị bỏ sót lại trên cây lúa sau khi chủ ruộng gặt lúa xong; prosphora có nghĩa là bánh lễ Đông phương; bánh lễ là bánh không men dùng trong phụng vụ thánh lễ).

Tại sao các tu sĩ Prosporas chọn cách mót lúa mà không trồng lúa, mua lúa... tiện hơn nữa là mua gạo mì, mua bột mì về đồ bánh? – Thưa vì họ muốn thể hiện sự nghèo hèn, lam lũ... trong nếp sống khổ tu; trên hết, họ muốn tiến dâng Thiên Chúa của lễ từ mồ hôi, lao công và sự cần kiệm của chính bản thân; ví như con thảo luôn muốn tự tay mình nấu thức ăn phụng dưỡng cha mẹ hơn là đi mua hoặc nhờ người khác nấu thay.

Đó còn vì họ đặt lòng kính sợ (tôn sợ và hiếu kính) Thiên Chúa cao hơn sự tiện nghi dễ chịu của bản thân.

Luôn còn đó trong Cựu Ước, Tân Ước biết bao lời nói lẫn tích truyện của Thiên Chúa hay các tổ phụ dạy chúng ta phải kính sợ (tôn sợ và hiếu kính) Thiên Chúa.

Nhưng rồi cuộc sống ngày một văn minh; bất cứ vật, việc... gì cũng đều không ngừng được cải tiến theo xu hướng ngày càng nhanh, gọn, hiệu quả, rẻ... gọi vui là văn hóa “tiện”.. Con người mang theo văn hóa “tiện” ấy luôn cả khi đến với Thiên Chúa, quên rằng, lòng thực kính sợ (tôn sợ và hiếu kính) không thể đi đôi với tâm lý giản hóa, tâm lý tối thiểu, tâm lý xuê xoa và tâm lý “điều khiển từ xa” (remote).

Phải chăng dầu đèn thắp đèn Nhà Tạm được thay bằng điện, ghé quỳ trong thánh đường dần được bọc nệm, đến nhà thờ với bộ cánh đi chơi, đi làm... là văn hóa “tiện” để đến trước Nhan Thánh Chúa? Phải chăng thân thưa với Thiên Chúa hay nhắc đến Thánh Danh Người cách cộc lốc, cầu nguyện bằng ra lệnh “*hãy... hãy...*” bằng hứa hẹn, các lễ nghi phụng vụ ngày nhanh gọn, xén bớt tất cả những gì trịnh trọng tôn kính v.v... là văn hóa “tiện” khi đến với Người?

Trong lúc đó người ta vẫn không dám “tiện” với nhau, vẫn cứ kính sợ nhau một phép như chịu khó ăn vận sang trọng và câu kỳ khi đi dự các đám tiệc, xưng tên nhau đầy đủ mọi chức danh lớn nhỏ thật cung kính, lễ phép khi nói về nhau...

Có phải người ta ngày càng bớt kính sợ Thiên Chúa? Sẽ chẳng dám nếu ai nhớ lại câu này: “*Kính sợ Chúa là đầu mối khôn ngoan*” (Tv 111,10).